

РЕШЕНИЕ

№ 2251

гр. София, 05.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 40 състав,
в публично заседание на 04.03.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Дияна Николова

при участието на секретаря Евелина Пеева, като разгледа дело номер **2521** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на [фирма] срещу Акт за установяване на публично държавно вземане /АУПДВ/ № 8/14.02.2020г., издаден от председателя на Държавната комисия по хазарта /ДКХ/, на основание чл.92, ал.3 от Закона за хазарта /ЗХ/.

На първо място процесният акт се оспорва като нищожен – издаден от некомпетентен административен орган, тъй като цитираната като правно основание за издаването му разпоредба на чл.92, ал.3 ЗХ според оспорващия не овластява председателя на ДКХ да издаде АУПДВ по см. на чл.166 ДОПК. Според него тази разпоредба касае единствено случаите, при които определените вече годишни вноски, държавни такси и лихви за забава не са платени, а не случаите, при които платените в срок държавни такси в рамките на определените месечни периоди въз основа на приети от административния орган декларации от хазартния оператор, се изменят. Нарушена била и разпоредбата на чл.166, ал.3 ДОПК, тъй като с издаването на оспорения акт от ответника жалбоподателят бил лишен от възможността да го оспори първо по административен ред. Предвид това се иска обявяване нищожността на процесния АУПДВ. В условията на евентуалност се моли за отмяната му като незаконосъобразен. В тази връзка са мотивирани подробни съображения за допуснати нарушения по приложението на чл.30, ал.3 ЗХ. Сочи се, че законът предвижда два начина за определяне на размера на таксите – като процент върху стойността на направените залози или като процент върху стойността на получените такси и

комисиони. При оспорващото дружество бил приложен вторият вариант – като процент от получените такси и комисиони като този начин бил заявен от дружеството пред ДКХ чрез представените правила по чл.22, ал.1, т.4 ЗХ, утвърдени от комисията. След утвърждаване на правилата с Решение № 000030-10975/29.09.2017г. тяхното изпълнение е станало задължително за дружеството като неизпълнението е скрепено с налагането на санкцията по чл.108, ал.2 ЗХ. Определянето на таксата по различен начин според оспорващия представлява възобновяване на производството по чл.99 АПК по отношение на издадения на дружеството лиценз.

Оспорва се размерът на твърдените публични вземания като неточно и неправилно изчислени. Сочи се липса на мотиви в АУПДВ по отношение заключението на органа, че заплащаната от 01.01.2015г. държавна такса е била определена неправилно. Направен е подробен анализ на разпоредбите, регламентиращи механизма на определяне на дължимите такси. Досежно правилността на определянето им за периода 01.01.2015г. - 31.12.2019г. се позовава на извършваните от комисията проверки, приключили без да бъдат установени извършени от [фирма] нарушения. Намира, че дори становището на комисията по отношение на приложимия ред за определяне на дължимите такси да се е променило, то това следва да бъде приложено занапред, а не по отношение за изминал период от време. Ежемесечно дружеството подавало дължимата декларация за размера на получените такси и комисиони, тя била приемана, плащанията били извършвани в срок. Ако се приеме, че дружеството все пак дължи допълнителни такси за проверявания период, моли актът да бъде отменен в частта относно начислените лихви по чл.92, ал.2 ЗХ, тъй като в случая следва да намери приложение чл.17, ал.3 ДОПК.

В съдебно заседание изложеното в жалбата и направеното с нея искане се поддържат чрез адв.Б., адв.Т. и адв.С., които претендират присъждането на направените разноски по представен списък. Подробен съображения са изложени в писмени бележки от адв.Т. и адв.Б., в които се развиват подробни аргументи към вече изложените основания за оспорване на акта в жалбата.

Ответникът по оспорването чрез юрк.А. в съдебно заседание, моли за отхвърлянето на жалбата. В писмена защита обосновава, че оспореният акт е действителен, издаден от компетентен административен орган с оглед разпоредбата на чл.92, ал.3 ЗХ. Според него тази норма определя председателя на ДКХ като единствено компетентния орган да издаде процесния АУПДВ, тъй като държавните такси са определени в закона и стават дължими с настъпването на конкретен юридически факт. Според ответника процесният АУПДВ не изменя държавни такси, а само установява дължими такива. По съществуто на спора изтъква, че в българското финансово право, както и във всички съвременни законодателни системи е залегнал принципът на „финансовия автоматизъм“, т.е. субектът декларира и внася към държавата определен вид и размер на публични задължения, а впоследствие държавата контролира и коригира декларираното чрез извършване на ревизии, АУПДВ и други способи за финансов контрол. За да се отговори на спорния по делото въпрос, а именно дали жалбоподателят дължи държавна такса в размер на 15% върху от залозите за всяка игра или 20% върху стойността на получените комисиони, ответникът намира, че първо следва да се отговори на въпроса дали жалбоподателят е събирал залози за провеждана от него хазартна игра или се е изявявал като комисионер. Предвид действащите легални понятия обосновава, че в случая

оспорващото дружество не е действало като комисионер. По отношение на възражението досежно игралните правила сочи, че те не могат да дерогират законовите разпоредби, определящи в кои случаи каква държавна такса се дължи. Неоснователно намира възражението, че при изготвяне на своя проектобюджет ДКХ е заложила като приходи държавна такса в размер на 20% върху комисионната, а не 15% върху залога. Претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение. Възразява срещу прекомерността на заплатеното адвокатско възнаграждение и на претендирания начислен върху него ДДС.

Прокурор от Софийска градска прокуратура, редовно призована, не взема участие в производството по делото и не изразява становище по законосъобразността на оспорения акт.

Административен съд София-град, след като обсъди релевираните с жалбата основания и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Жалбата е допустима – подадена е срещу подлежащ на оспорване пред съд индивидуален административен акт по см. на чл.21, ал.1 АПК, от лице, което е негов адресат и чиято правна сфера той засяга неблагоприятно, с оглед което е налице правен интерес от оспорването. Жалбата е подадена в преклузивния 14-дневен срок за оспорване по чл.149, ал.1 АПК, с оглед обстоятелството, че актът е връчен на оспорващото дружество чрез неговия управител М. С. на 14.02.2020г. /видно от разписка на л.257 по делото/, а жалбата е заведена в деловодството на Административен съд София-град на 28.02.2020г.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Като извърши дължимата на основание чл.168, ал.1 АПК проверка за законосъобразност освен на основанията, сочени от оспорващия и на всички основания по чл.146 АПК, съдът приема следното:

Съгласно разпоредбата на чл.30, ал.3 ЗХ, в приложимата редакция към ДВ, бр.42/28.05.2019г. /чл.142, ал.1 АПК/, за поддържане на лиценз за организиране на хазартни игри - традиционна лотария, томбола, моментна лотария, тото, лото, бинго, кено и техните разновидности игри със залагания върху резултати от спортни състезания и надбягвания с коне и кучета, игри със залагания върху случайни събития и със залагания, свързани с познаване на факти, с изключение на онлайн залаганията, се събира държавна такса в размер на 15 на сто върху стойността на направените залози за всяка игра, а за хазартни игри, за които се събират такси и комисиони за участие - в размер на 20 на сто върху стойността на получените такси и комисиони. Разпоредбата е приета с изменение на закона, обнародвано в ДВ, бр.1 от 2014г., в сила от 01.01.2014г., доп. - ДВ, бр. 105 от 2014г., в сила от 01.01.2015г.

Страните не спорят и от доказателствата по делото се установява, че на оспорващото дружество с Решение № И-2271/20.01.2011г. на ДХК е издаден лиценз за организиране на лотарийна игра „И. и спечели“ за срок от 10 години, за който е издадено Удостоверение изх.№ И-2271/25.01.2011г. Впоследствие наименованието на играта е променено на моментна лотарийна игра „Лотария България“, за което от ДКХ е издадено Решение № 000030-6826/15.09.2014г. и въз основа на него – Удостоверение изх.№ 000030-7027/18.09.2014г. Не е спорно, че към датата на издаване на оспорения акт този лиценз не е преустановил действието си.

Следователно оспорващото дружество дължи на основание чл.30, ал.3 ЗХ такса за поддържането му за неплащането, на която в дължимия размер е издаден

процесният АУПДВ за посочения в него период. Таксите са публично държавно вземане по см. на чл.162, ал.2, т.3 ДОПК, както и лихвите върху тях – чл.162, ал.2, т.9 ДОПК. Според чл.163, ал.3 ДОПК публичните вземания се събират от публичните изпълнители при Националната агенция за приходите, освен ако в закон е предвидено друго, а съгласно чл.165 ДОПК събирането на държавните и общинските публични вземания се извършва въз основа на влязъл в сила акт за установяване на съответното публично вземане, издаден от компетентен орган, освен ако в закон е установено друго. Според чл.166 ДОПК установяването на публичните вземания се извършва по реда и от органа, определен в съответния закон, като ако в съответния закон не е предвиден ред за установяване на публичното вземане, то се установява по основание и размер с акт за публично вземане, който се издава по реда за издаване на административен акт, предвиден в АПК, като ако в съответния закон не е определен органът за издаване на акта, той се определя от кмета на общината, съответно от ръководителя на съответната администрация.

В конкретния случай оспореният АУПДВ е издаден от председателя на ДКХ, чиито правомощия за това са разписани в чл.92, ал.3, изр.2-ро ЗХ в приложимата редакция. Съгласно посочената разпоредба неплатените в срок годишни вноски за социално отговорно поведение, държавни такси и лихви за забава подлежат на принудително изпълнение от публичен изпълнител по реда на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс. Актът за установяване на вземанията се издава от председателя на Комисията.

По тези съображения съдът намира, че оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен административен орган в пределите на предоставената му от закона власт, съответно възражението на оспорващия за нищожност на процесния АУПДВ е неоснователно. То се основава на хипотеза, в която приложимият специален закон не предвижда изрично кой е компетентният орган да издаде АУПДВ за дължими, но частично внесени такси. Възражението е направено при стеснително тълкуване на разпоредбата на чл.92, ал.3 ЗХ, което не може да бъде споделено от една страна, защото не е необходимо изрично регламентиране на случаите на частично плащане – установено е неизпълнение на задължението за плащане на конкретна сума в определен срок, а от друга страна, защото чл.46, ал.2 ЗНА предвижда, че когато нормативният акт е непълен, за неуредените от него случаи се прилагат разпоредбите, които се отнасят до подобни случаи, ако това отговаря на целта на акта. Или в случая е приложим установения в чл.92, ал.3 ЗХ ред, т.е. издаването на процесния АУПДВ е от компетентността на председателя на ДКХ.

Оспореният АУПДВ е издаден в изискуемата писмена форма /чл.59, ал.1 АПК/ и съдържа задължителните реквизити, разписани в ал.2 на посочената разпоредба, доколкото в приложимия специален закон липсват конкретни изисквания към формата и съдържанието на акта. Изложени са фактическите основания за постановяването му – установеното в хода на извършената проверка, че за посочената хазартна игра за посочения в акта период, с изключение на м.декември 2014г., е налице разлика между декларираната и внесената от организатора държавна такса – в размер на 20 на сто върху комисионата, и стойността на законово дължимата такса за играта – в размер на 15 на сто върху направените залози, която подлежи на довносяне от страна на организатора на хазартната игра, както е посочено и правното основание за издаване на акта – разпоредбата на чл.30, ал.3, предл. първо и чл.92, ал.3 ЗХ във

връзка с чл.166, ал.1 ДОПК. За мотиви на акта следва да се приемат доказателствата за извършените в хода на административното производство процесуални действия.

Не се установяват допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, които да бъдат квалифицирани като съществени и съответно да мотивират отмяната на акта само на това основание. Жалбоподателят е своевременно уведомен по реда на чл.26, ал.1 АПК за образуваното административно производство, предоставена му е възможност да се запознае с доказателствата по преписката и да изрази становище по тях, оспореният акт е издаден след като са изяснени фактите и обстоятелствата от значение за правилното решаване на случая.

От приетите по делото доказателства се установява, че на 31.01.2020г. в ДКХ е постъпило писмо от Специализираната прокуратура, заведено с вх.№ 413/03.02.2020г., в което се сочи, че при направена проверка от Агенцията за държавна финансова инспекция /АДФИ/ на Държавна комисия по хазарта е установено нарушение на чл.30, ал.3 ЗХ, изразяващо се в това, че за поддържане на лиценз за организиране на едни и същи видове хазартни игри, попадащи в приложното поле на посочената разпоредба, се заплащат формирани по различен начин държавни такси от регистрираните организатори на хазартни игри. Соци се, че видно от доклада на АДФИ - № ДИД2-СФ-6/28.01.2020г., една част от организаторите са заплащали такса в размер на 15 на сто върху стойността на направените залози за всяка игра, а друга част – в размер на 20 на сто върху стойността на получените такси и комисиони. Така установеното според писмото представлява нарушение на задължението по чл.30, ал.3 ЗХ и сочи на неупражняване на ефективен контрол от страна на ДКХ. Върху писмото е поставена резолюция /без дата, име и длъжност/ за преценка и действия по компетентност. Съгласно докладна записка изх.№ 148/03.02.2020г. на директорите на дирекции ФСДАО, НУПП и ЛКД в ДКХ до председателя ѝ, същите намират, че следва да бъде възложено извършването на проверка на документацията относно декларираните размери и платените държавни такси по чл.30, ал.3 ЗХ от оспорващото дружество, [фирма], [фирма] и [фирма]. Издадена е Заповед № 3-73/03.02.2020г. на председателя на ДКХ, с която на основание чл.31, ал.1, т.9 ЗХ и чл.6, ал.3, т.8 от Устройствения правилник на ДКХ и нейната администрация и писмото на Специализираната прокуратура, е наредено създаването на работна група като е определен поименния ѝ състав, която да извърши проверка на документацията във връзка с декларираните размери и заплатените такси по чл.30, ал.3 ЗХ от посочените дружества, за периода от 01.01.2014г. до 31.12.2019г., вкл.

С писмо изх.№ 150/04.02.2020г. на председателя на ДКХ, получено от оспорващото дружество на 04.02.2020г., същото е уведомено на основание чл.26, ал.1 АПК за започнало производство по проверка и установяване на дължимите от [фирма] държавни такси по чл.30, ал.3 ЗХ за периода от 01.01.2014г. до 31.12.2019г., вкл. Посочено е, че за целта на проверката ще бъдат използвани предоставените от дружеството данни с писма изх.№ 10636/21.01.2020г., вх.№ 211/21.01.2020г. по описа на ДКХ, както и писмо изх.№ 10641/24.01.2020г. по описа на дружеството, вх.№ 263/24.01.2020г. по описа на ДКХ. Указано е, че дружеството може да представи допълнителни доказателства в 7-дневен срок от връчването на това уведомление. Указано е също, че в посочения срок дружеството може да се запознае с документите по преписката и да изрази становище по събраните доказателства в съответствие с разпоредбата на чл.34, ал.3 АПК.

За резултатите от проверката е изготвен доклад изх.№ 184/07.02.2020г., видно

от който при извършената проверка на подадените от организаторите на хазартни игри декларации и внесените от тях държавни такси за отделните видове хазартни игри по чл.30, ал.3 ЗХ е установено, че проверяваните организатори са декларирали и внасяли държавна такса в размер на 20 на сто върху общия размер на декларираните комисиони вместо 15 на сто върху направените залози за всяка игра или дружествата организатори не са внасяли в пълен размер дължимите месечни такси. Съгласно приложението към доклада относно оспорващото дружество, е установено, че разликата между дължимата и платената такса е в размер на 52 809 640,62 лева.

Резултатите от проверката са основани и на получените във връзка с писмо изх.№ 44/14.01.2020г. изходни данни от жалбоподателя във връзка с извършвана от комисията проверка по чл.89, ал.2, т.6 ЗХ.

С оглед предоставената му възможност на 11.02.2020г. дружеството е депозирало в ДКХ писмо вх.№ 534, представляващо по същество възражение срещу констатацията за неправилно определяне на дължимата държавна такса за поддържане на лиценз за организиране на хазартни игри. Възражението е прието за неоснователно от административния орган, за което са изложени съображения в мотивите на оспорения АУПДВ.

Последвало е издаването на оспорения административен акт, с който на основание чл.30, ал.3, предл. първо и чл.92, ал.3 ЗХ, във връзка с чл.166, ал.1 ДОПК, е установен размера на задълженията на дружеството по видове и периоди и лихвите за просрочие към тях, изчислени към 31.01.2020г., възлизащи на обща стойност 6 557 295,40 лева дължими държавни такси и лихви върху тях за моментна лотарийна игра „Лотария България“, от които 4 880 547,15 лева държавна такса за периода от 01.01.2015г. до 31.12.2019г. и 1 676 748,25 лева лихви върху сумите за периода от 17.02.2015г. до 31.01.2020г.

При издаване на оспорения АУПДВ, съдът намира, че ответникът е приложил правилно материалния закон.

Както се посочи по-горе Държавната комисия по хазарта е издала на оспорващото дружество лиценз за организиране на моментна лотарийна игра „Лотария България“ или дружеството е лицензиран организатор на хазартни игри.

Съгласно разпоредбата на чл.30, ал.3 ЗХ в приложимата към датата на издаване на оспорения акт редакция, организаторите на хазартни игри за поддържане на лиценз за организиране на хазартни игри - традиционна лотария, томбола, моментна лотария, тото, лото, бинго, кено и техните разновидности игри със залагания върху резултати от спортни състезания и надбягвания с коне и кучета, игри със залагания върху случайни събития и със залагания, свързани с познаване на факти, с изключение на онлайн залаганията, се събира държавна такса в размер на 15 на сто върху стойността на направените залози за всяка игра, а за хазартни игри, за които се събират такси и комисиони за участие - в размер на 20 на сто върху стойността на получените такси и комисиони.

Основният спорен между страните въпрос е дали жалбоподателят дължи държавна такса за организираната от него моментна лотарийна игра „Лотария България“ в размер на 15 на сто върху стойността на направените залози или в размер на 20 на сто върху стойността на получените такси и комисиони.

Според чл.2, ал.1 ЗХ „хазарт“ е всяка игра на случайността, в която има

залог и може да се получи печалба или да се загуби залогът, а според дефиницията по § 1, т.1 ДР ЗХ, „залог“ е всяко плащане на пари, пряко или под друга форма, за участие в хазартна игра с цел получаване на печалба.

Легална дефиниция на понятието „комисион“ в Закона за хазарта не се съдържа. Според Речник на чуждите думи в българския език, изд.“Наука и изкуство“, 1958г., думата идва от фр.език /commission/ и означава право на възнаграждение за посредническа услуга в търговията; възнаграждение за търговско посредничество, често процент върху сумата. Съгласно чл.348, ал.1 от Търговския закон /ТЗ/ с комисионния договор комисионерът се задължава срещу възнаграждение по поръчка на доверителя да извърши от свое име и за негова сметка една или повече сделки.

В настоящия случай жалбоподателят не твърди и не представя доказателства, че при организирането и провеждането на процесната моментна лотарийна игра „Лотария България“ е действал в качеството си на комисионер, т.е. е извършвал сделки от свое име за сметка на доверителя. Липсва основание да се приеме подобно негово качество и с оглед разпоредбата на чл.59 вр. чл.49, т.4 ЗХ. Съгласно посочените разпоредби моментна лотария е лотарийна игра, която се разиграва с талони с поредни серийни номера, върху които са отразени цифри, комбинации от цифри, знаци, фигури и други символи, изписани по вид, ред и последователност под защитно покритие - организира се еднократно. Размерите и видовете на паричните и/или предметните печалби се установяват след разкриване на печелившата комбинация върху талоните /чл.59, ал.1/. При моментната лотарийна игра размерите на печалбите са фиксирани и не зависят от броя и цената на продадените талони. Стойността на паричните и предметните печалби не може да бъде по-малко от 50 на сто от общата стойност на талоните /ал.2 на с.р./. Организаторът осигурява и гарантира получаването на паричните и предметните печалби /ал.3 на с.р./.

Следователно дължимата от оспорващото дружество държавна такса за организираната от него хазартна игра – моментна лотарийна игра „Лотария България“, се определя по първата хипотеза, посочена в чл.30, ал.3 ЗХ – 15 на сто върху стойността на направените залози. Следва да се посочи, че обратно на твърденията на жалбоподателя, законът не предвижда изборност при определяне размера на таксата – тя следва от вида и характера на организираната хазартна игра.

Неоснователно предвид това е възражението на оспорващия, че при него бил приложен вторият вариант – като процент от получените такси и комисиони, тъй като този начин на определянето на таксата бил заявен от дружеството пред ДКХ чрез представените правила по чл.22, ал.1, т.4 ЗХ, утвърдени от комисията по реда на чл.22, ал.1, т.11 ЗХ и задължителни за изпълнение от дружеството. Посочените правила са приети като доказателства по делото.

Съгласно разпоредбата на чл.41, ал.5 ЗХ правилата за организиране на хазартните игри се утвърждават по реда на чл. 22, ал.1, т.11. Организаторът на хазартни игри отговаря за цялостната организация на дейността и функционирането на счетоводната отчетност, която да гарантира точното отчитане на всички операции, свързани с игрите, при спазване на

действащото законодателство и утвърдените му правила по предходното изречение.

Според чл.22, ал.1, т.4 ЗХ Държавната комисия по хазарта приема общи задължителни игрални условия и правила за видовете хазартни игри, за които издава лицензи, а според т.11 от същата разпоредба, утвърждава представените от организаторите на хазартни игри правила по т.4 – 7. Съгласно ал.2 на чл.22 ЗХ общите задължителни условия, правила и изисквания по ал.1, т.4 - 7 установяват минимално задължително съдържание и минималните изисквания, на които трябва да отговарят представяните за утвърждаване правила на организаторите по ал.1, т. 11, а според ал.3 на с.р. преди приемането от Комисията на общите задължителни условия, правила и изисквания по ал.1, т.4 - 7 проектът на съответния нормативен административен акт и мотивите за изготвянето му се публикуват на страницата на Комисията в интернет. На заинтересованите лица се предоставя най-малко 14-дневен срок за представяне на писмени становища и предложения по проекта. Комисията разглежда становищата и приема всеки административен акт, след като обсъди проекта заедно с представените становища и предложения. Приетите административни актове по ал.1, т.4 - 7 се обнародват в "Държавен вестник" и се публикуват на страницата на Комисията в интернет.

Смисловото и логическо тълкуване на посочените разпоредби /чл.22, ал.1, т.4 и т.11 и чл.41, ал.5 ЗХ/ обуславят извод, че правилата, визирани в т.4 не са идентични с правилата, визирани в т.11 на ал.1 от чл.22 ЗХ, в каквато насока са възраженията в жалбата. Този извод следва пряко от разпоредбата на ал.2 на чл.22 ЗХ, посочена по-горе, а именно, че правилата по т.4 установяват минимално задължително съдържание и минималните изисквания, на които трябва да отговарят представяните за утвърждаване правила на организаторите по ал.1, т.11. Този извод следва и от съдържанието на ал.3 на чл.22 ЗХ, регламентираща производство по издаване на нормативен административен акт. Такъв, съгласно разпоредбата на чл.1а от Закона за нормативните актове /ЗНА/ е акт, който съдържа общи правила за поведение, които се прилагат към индивидуално неопределен кръг субекти, има нееднократно действие и се издава или приема от компетентен държавен орган. Съгласно чл.2 ЗНА нормативни актове могат да издават само органите, предвидени от Конституцията, или от закон като компетентността да се издават нормативни актове не може да се прехвърля. Безспорно е, че оспорващото дружество не е орган на изпълнителната власт, нито представлява носител на административни правомощия, овластен въз основа на закон /§ 1, т.1 ДР АПК/. Следователно приемането на правилата по т.4 на ал.1, чл.22 ЗХ е от изключителната компетентност на Държавната комисия по хазарта. Правилата, цитирани в жалбата на оспорващия, са правилата по т.11 – тези, които дружеството е представило за утвърждаване от комисията във връзка с конкретно организираната от него хазартна игра и които трябва да отговарят на изискванията на правилата по т.4 – арг. от разпоредбата на чл.5, ал.1, т.8 от Наредбата за документите, необходими за издаване на лицензи по Закона за хазарта, обн. ДВ, бр.85/06.11.2012г., в сила от същата дата.

В контекста на изложеното по-горе, цитираните от жалбоподателя

правила, на които той основава защитната си теза, а именно утвърдените от комисията правила по чл.22, ал.1, т.11 ЗХ като част от необходимите документи за издаването на лиценз за организиране на моментна лотарийна игра „Лотария България“, не представляват нормативен, общ или индивидуален административен акт. Следователно с тях не може да бъде определян размера на дължимата държавна такса, още повече, че той е регламентиран изрично в закона – чл.30, ал.3 ЗХ. Неоснователно предвид това е и възражението на оспорващия, че определянето на дължимата държавна такса от комисията в първата хипотеза по чл.30, ал.3 ЗХ представлява възобновяване на производство по издаване на индивидуален административен акт по реда на чл.99 и сл. АПК.

С оглед констатациите по приетото без оспорване от страните заключение на съдебно-счетоводна експертиза, изготвено от вещото лице Г. А., което съдът кредитира като обективно и компетентно дадено, неоснователно се явява и възражението на жалбоподателя, че размерът на твърдените публични вземания е неточно и неправилно изчислен.

От заключението на вещото лице и обясненията, дадени от него в съдебно заседание се установи, че планираните приходи за държавни такси по приходен параграф 25-00 „Държавни такси“ по бюджета на Държавна комисия по хазарта /второстепенен разпоредител с бюджетни кредити/ за 2015г. са в размер, както следва: ДКХ /проектобюджет/ 78 300 000 лв., МФ - ПРБ 78 300 000 лв. /2-ри етап бюджетна процедура/, утвърден бюджет 68 605 000 лв.; изменение бюджет /2 етап бюджетна процедура/ -9 695 000 лв.

Планираните приходи за държавни такси по приходен параграф 25-00 „Държавни такси“ по бюджета на Държавна комисия по хазарта за 2016г. са в размер, както следва: ДКХ /проектобюджет/ 76 300 000 лв., МФ - ПРБ 76 300 000 лв. /2 етап бюджетна процедура/, утвърден бюджет 76 300 000 лв. Без изменение бюджет за 2016г.

Планираните приходи за държавни такси по приходен параграф 25-00 „Държавни такси“ по бюджета на Държавна комисия по хазарта за 2017г. са в размер, както следва: ДКХ /проектобюджет/ 81 300 000 лв., МФ - ПРБ 81 300 000 лв. /2-ри етап бюджетна процедура/, утвърден бюджет 87 955 000 лв. Изменение бюджет /2 етап бюджетна процедура/ + 6 655 000 лв.

Планираните приходи за държавни такси по приходен параграф 25-00 „Държавни такси“ по бюджета на Държавна комисия по хазарта за 2018г. са в размер, както следва: ДКХ /проектобюджет/ 98 500 000 лв., МФ - ПРБ 98 500 000 лв. /2-ри етап бюджетна процедура/, утвърден бюджет 106 951 000лв. Изменение бюджет /2 етап бюджетна процедура/ + 8 451 000 лв.

Планираните приходи за държавни такси по приходен параграф 25-00 „Държавни такси“ по бюджета на Държавна комисия по хазарта за 2019г. са в размер, както следва: ДКХ /проектобюджет/ 107 225 000 лв., МФ - ПРБ 110 734 000 лв. /2 етап бюджетна процедура/, утвърден бюджет 110 734 000 лв. Без изменение бюджет 2019г.

По бюджета на Държавната комисия по хазарта, приходите от държавни такси по чл.30, ал.3 и ал.4 ЗХ и Тарифа за таксите /приета на основание чл.30, ал.1 ЗХ/, които се събират по ЗХ се планират и отчитат общо по приходен параграф 25-00 „Държавни такси“, съгласно Единната бюджетна

класификация. На интернет страницата на Министерството на финансите са публикувани бюджета за съответната година и актуализираната бюджетна прогноза за следващите две години, в програмен формат на Министерството на финансите, от където се виждат и планираните приходи на Държавната комисия по хазарта за периода 2015г. - 2019г. На интернет страницата на Министерството на финансите са публикувани отчетите за изпълнението на програмния бюджет на МФ за съответната година, от където се виждат и отчетените приходи на Държавната комисия по хазарта, касаещи периода 2015г. - 2019г.

Утвърденият бюджет и отчетените приходи по приходния параграф 25-00 „Държавни такси“ съгласно Единната бюджетна класификация на/от Държавната комисия по хазарта за периода 2015г. - 2019г. са в размери, както следва: 2015г. бюджет 68 605 000 лв., отчет 94 268 069 лв.; 2016г. бюджет 76 300 000 лв., отчет 124 817 975 лв.; 2017г. бюджет 87 955 000 лв., отчет 138 315 016 лв.; 2018г. бюджет 106 951 000 лв., отчет 157 295 622 лв.; 2019г. бюджет 110 734 000 лв., отчет 170 721 644 лв.

Събраните приходи от държавни такси и вноски по бюджета на Държавната комисия по хазарта са представени и в Годишните доклади за дейността на ДКХ и тези приходи по отчет са в размери, както следва: 94 268 069 лв. за 2015г., 124 817 975 лв. за 2016г., 138 315 016 лв. за 2017г., 157 295 622 лв. за 2018г. и 170 721 644 лв. за 2019г.

От представените конкретни данни за проектобюджета и актуализираната бюджетна прогноза на Държавна комисия по хазарта за всяка година от разглеждания период 2015г.-2019г. поотделно, от обяснителните записки към бюджетните прогнози и от становището на ДКХ по делото, вещото лице установява, че в прогнозните бюджети, приходите от държавни такси, както от наземно организиран хазарт /от който се събират държавни такси по реда на чл.30, ал.3 ЗХ/, така и приходите от държавни такси от он-лайн организиран хазарт /от който се събират такси по реда на чл.30, ал.4 ЗХ/, са включени като общи суми, без да е извършена разбивка по очаквани приходи от отделен конкретно посочен организатор, според вида на организираната от него хазартна игра. При планиране на приходната част на прогнозния бюджет се включват и постъпленията от други държавни такси по Тарифата за таксите, които се събират по ЗХ, като например: за разглеждане на документи по подадени искания, за издаване на лицензи, за промени в издадени лицензи, за издаване на заверени копия от документи, за издаване на удостоверения за лицензи и за издаване на дубликати на такива удостоверения. Отчитат се и планирани приходи от годишни вноски за социално отговорно поведение по чл.10а ЗХ, които се събират от категорията организатори, посочени в този текст на закона. При формиране на бюджетната прогноза за следващата финансова година се отчитат също и въздействията върху очакваните приходи от изтичане срока на издадените лицензи /пет годишни или десет годишни/ през следващата финансова година, при което се очаква приходите от преустановена по тях хазартна дейност да намалее; преференцията, предоставена в чл.36 ЗХ на изрядните организатори на хазартни игри да поискат продължаване срока на издадените им лицензи, при което от тях се събира само таксата за издаване на лиценз;

прогностичната преценка за евентуален брой на подадени искания за издаване на лиценз за организиране на хазартни игри и дейности и брой на подадени искания за промени във вече издадени лицензи; настъпващи евентуални изменения в източниците на приходи, като брой на отнети /при приложения ПАМ/ и предсрочно прекратени лицензи; прогноза за приходи от глоби и имуществени санкции в резултат на бъдеща административнонаказателна дейност, при отчитане броя на планираните проверки през следващата финансова година на лицата, организиращи хазартни игри и дейности и на база на предвидени размери на санкциите в административнонаказателните разпоредби на ЗХ; действащата нормативна уредба към момента на прогнозирането.

Бюджетната прогноза за приходите през всяка следваща финансова година се разработва на база реализирани приходи отпреди 5 години и тяхното изменение през всички следващи години. Относно разглеждания период, при бюджетната прогноза за 2015г. са взети предвид постъпленията през 2010г., при бюджетната прогноза за 2016г. са взети предвид постъпленията през 2011г., при бюджетната прогноза за 2017г. са взети предвид постъпленията през 2012г., при бюджетната прогноза за 2018г. са взети предвид постъпленията през 2013г., при бюджетната прогноза за 2019г. са взети предвид постъпленията през 2014г., при бюджетната прогноза за 2020г. са взети предвид постъпленията през 2015г., с коректив при отчитане и прогнозиране на въздействието на посочените фактори и показатели.

Планираните за събиране приходи от Държавна комисия по хазарта при изготвяне на прогнозния бюджет за следващата финансова година са обединени общо в подпараграф 25-01 като „такси за административни и други дейности /неданъчни приходи/“. При формиране на прогнозен бюджет за всяка следваща година, ДКХ е следвало да спазва указания за изготвяне на бюджетна прогноза съдържащи се в „Методи за прогнозиране на неданъчните приходи на първостепенни разпоредители с бюджетни кредити“ на МФ, изпратени до министерства и ведомства с ДР № 4/19.02.2004г.

Видно от данните и обстоятелствата, посочени по-горе, относно прогнозните годишни бюджети на Държавна комисия по хазарта, в основата на бюджетната прогноза за приходите през всяка следваща финансова година, са реализираните приходи /постъпления/ отпреди 5 години и тяхното изменение през всички следващи години, при отчитане и прогнозиране /в коректив на приходите/ на въздействието на други фактори и показатели. Приходите от хазартната дейност по бюджета на ДКХ във времето основно са формирани от преводи на държавни такси, които организаторите на хазартни игри са внасяли по принадлежност, в зависимост от естеството на игрите и техните разновидности, по реда на чл.30, ал.3, както и по реда на чл.30, ал.4 ЗХ и в съответствие с Тарифата за таксите, които се събират по Закона за хазарта.

При сравнението /съпоставка/ на счетоводните данни за отчетените обороти /приходи/ по сметка 7033 „Приходи от Лотария България“ от оборотните ведомости и данните за направените залози /постъпили суми/ в [фирма] за участие в играта от протоколите за определяне на комисиона за участие в играта „Лотария България“, с данните за направените залози от АУПДВ и

справките към доклада на АДФИ по делото вещото лице е установило, че при приложения от административния орган в процесния акт начин на изчисляване на дължимите от дружеството такси, коректно е определен техният размер и лихвите върху претендираните суми като изчисленията на вещото лице са представени в таблица – неразделна част от съдържанието на заключението му.

Стойността на направените залози за участие в моментната лотарийна игра „Лотария България“, организирана от [фирма], за всеки един от месеците по отделно за периода 01.01.2015г. - 31.12.2019г. е представена в колона 3 и 5 на таблицата в заключението, като колона 3 съдържа информацията, извлечена от сметка 7033 и протоколи, а колона 5 съдържа същата информация, но извлечена от процесния АУПДВ и подадените от дружеството декларации. Общо за периода стойността на залозите е в размер на 62 712 961,00 лв.

Размерът на държавната такса по чл.30, ал.3, предложение първо от Закона за хазарта за всеки един от месеците поотделно за периода 01.01.2015г. - 31.12.2019г., е изчислен и е представен в колона 7 на таблицата в заключението. Общо за периода тази държавна такса е в размер на 9 406 944,15 лв.

Размерът на внесената от [фирма] държавна такса по чл.30, ал.3, предложение второ от Закона за хазарта за всеки един от месеците поотделно за периода 01.01.2015г. - 31.12.2019г., е представен в колона 9 (8) на таблицата в заключението и възлиза на 4 526 397,00 лв.

Разликата между размера на държавната такса, определена по реда на чл.30, ал.3, предложение първо ЗХ и размера на таксата, определен и внесен по реда на чл.30, ал.3, предложение второ ЗХ за процесния период е 4 880 547,15 лв.

Размерът на законната лихва върху изчислената разлика, считано от датата, следваща падежа на задължението до 31.01.2020г. вкл., за всеки един от месеците поотделно за периода 01.01.2015г. - 31.12.2019г., е изчислена и представена в колона 13 на таблицата в заключението. Общо за периода лихвата е в размер 1 676 748,27 лева, с уточнението, че в мотивната част на процесния акт за периода 01.05.2019г. - 31.05.2019г., при главница 19 075,85 лева за период на олихвяване 18.06.2019г. - 31.01.2020г. е включена лихва в размер на 1081,47 лева. При преизчислението на лихвата, показано в колона 13 на от таблицата – част от експертното заключение, върху главницата /колона 11/ на ред 53 в таблицата, при главница 19 075,85 лева за период на олихвяване 18.06.2019г. - 31.01.2020г. се получава лихва в размер на 1208,14 лева, като в таблицата в заключението /ред 53, колона 11/, е включена лихва до размера на лихвата по АУПДВ, тъй като е определена с акта и се явява по-благоприятна за жалбоподателя.

Неоснователно намира съдът възражението на оспорващия за недължимост на лихви за просрочие върху дължимите суми за невнесени държавни такси поради обвързаност на дружеството с влезли в сила индивидуални административни актове – решенията за утвърждаване на правилата по чл.22, ал.1, т.11 вр. т.4 ЗХ, с оглед изложените по-горе съображения относно естеството и правната сила на последните. В случая не може да намери приложение по аналогия на основание чл.46, ал.2 ЗНА

сочената в жалбата разпоредба на чл.17, ал.3 ДОПК, предвиждаща, че когато задължено лице действа съобразно писмени указания от министъра на финансите, орган по приходите или публичен изпълнител, които впоследствие се окажат незаконосъобразни, начислените лихви вследствие на действията съобразно дадените указания не се дължат, а определената от закона санкция не се налага. Размерът на дължимата държавна такса за поддържане на лиценз за организиране на хазартни игри е определен изрично в нормата на чл.30, ал.3 ЗХ, не предвижда възможност за избор на вариант от страна на организатора или при съвместно договаряне с административния орган, нито допълнително уточняване или регламентиране с правилата за организиране на играта – те, както се посочи, съдържат игрални условия и правила за организиране и провеждане на хазартната игра.

Неоснователно е и възражението на оспорващия, че таксите следва да останат в размерите, които е заплатил, т.е. не дължи доплащането, за което е издаден процесният АУПДВ, тъй като комисията е извършвала планови проверки по реда на чл.89, ал.4 ЗХ, при които не са били установени нарушения. Посочената разпоредба е обща – предвижда извършването на проверки на лицата, получили лиценз по този закон, в края на първата и на всяка трета година от срока на действие на лиценза. Тя няма за цел извършването на проверка за установяването на публични държавни вземания. Неотносимо е възражението досежно извършването от АДФИ на проверка на Държавната комисия по хазарта.

Неоснователно е и възражението, че след като дружеството е подало дължимата по чл.30, ал.6 ЗХ декларация за съответния месечен период и тя е приета от ответника, то декларираните суми не подлежат на проверка. Съгласно посочената разпоредба организаторите на хазартни игри, които заплащат таксата по ал.3, подават за всеки месец в Комисията до 15-о число на следващия месец декларация по образец, утвърден от министъра на финансите, за разликата между стойността на получените залози и изплатените печалби, а за игри, за които се събират такси и комисиони за участие - декларация за стойността на получените такси и комисиони. Законът не въвежда подобно ограничение на правомощията на административния орган, съответно приемането на подадената от организатора на хазартната игра декларация не преклудира правото му да извърши проверка на данните в нея и при установени нарушения да образува производство по издаване на АУПДВ.

По изложените съображения съдът намери оспорения акт за законосъобразен – постановен при отсъствие на някое от отменителните основания по чл.146 АПК. Този извод обосновава неоснователност на жалбата, която следва да бъде отхвърлена. При този изход на спора на оспорващия разноски не се следват. Такива са дължими на ответника, на основание чл.143, ал.3 АПК за юрисконсултско възнаграждение за процесуално представителство. Същото следва да бъде определено в размер на 200 лева, на основание чл.78, ал.8 ГПК, вр. чл.37 ЗПП, вр. чл.24 НЗПП, с оглед фактическата и правна сложност на делото.

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2 и чл.143, ал.3 АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 40-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма] срещу Акт за установяване на публично държавно вземане /АУПДВ/ № 8/14.02.2020г., издаден от председателя на Държавната комисия по хазарта.

ОСЪЖДА [фирма] да заплати на Националната агенция за приходите сумата в размер на 200 /двеста/ лева, представляваща разноски по производството.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му, чрез Административен съд София-град пред Върховния административен съд.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 АПК.

Съдия: